

Sygn. I C 119/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Cichosz

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko W. G.

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda M. J. na rzecz pozwanego W. G. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt IC 119/15

UZASADNIENIE

Powód, M. J., w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w S. domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenia w nim, że pozwany W. G. ma zapłacić powodowi kwotę 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu zgłoszonego roszczenia wskazał, że powyższej kwoty żąda tytułem zadośćuczynienia za straty moralne i ekonomiczne, na jakie naraził go pozwany, będący pełnomocnikiem M. A., składając wniosek o wszczęcie na podstawie tytułów wykonawczych w postaci aktów notarialnych zaopatrzonych w klauzulę wykonalności, przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne z nieruchomości z tytułu zaległości za rzekomo nie zapłacone - w ocenie powoda – lokale mieszkalne zakupione od M. A.. Nadto powód wskazał, że pozwany celowo i w porozumieniu ze swoim klientem M. A. i dla osiągnięcia korzyści majątkowych wprowadzili w błąd organy wymiaru sprawiedliwości, składając bezprawny pozew o zapłatę przeciwko powodowi, czego konsekwencją jest postępowanie egzekucyjne.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu w postępowaniu upominawczym sprawa skierowana została do rozpoznaniu w postępowaniu zwykłym i zarejestrowana została pod sygn. akt IC (...).

Pozwany W. G. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że postępowanie egzekucyjne prowadzone jest przeciwko powodowi na podstawie tytułów wykonawczych, które stanowią akty notarialne z dnia 17 września 2013 roku, zaopatrzone postanowieniami Sądu Rejonowego w C. w klauzule wykonalności, wobec czego niezasadne są twierdzenia powoda, jakoby postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte niezasadnie i bezprawnie. Nadto pozwany podniósł, że jako pełnomocnik procesowy nie jest zobowiązany ani też uprawniony do rozstrzygania czy zobowiązanie jego klienta istnieje. Podkreślał też, iż niezrozumiałe jest stanowisko powoda, który nie podjął żadnych czynności, w szczególności na etapie postępowania egzekucyjnego, zmierzających do zmiany, czy też uchylecia tytułu wykonawczego w oparciu o który prowadzona jest egzekucja.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2013r. pomiędzy powodem M. J. jako kupującym, a M. A. jako sprzedającym zostały zawarte w formie aktu notarialnego dwie umowy których przedmiotem było ustanowienie odrębnej własności lokalu i jego sprzedaży. W treści obu umów w §3 ustalono, że umówiona cena sprzedaży w wysokości 100.000 zł za każdy lokal zostanie zapłacona przez kupującego przelewem na rachunek bankowy sprzedającego do dnia 17 października 2013r. i że kupujący co do obowiązku zapłaty wskazanych kwot poddaje się rygorowi egzekucji.

Pozwany jako radca prawny udzielił porady prawnej M. A., przedmiotem której było przedstawienie niezbędnych czynności procesowych, które muszą zostać podjęte i toku postępowania mającego na celu odzyskanie przez niego wierzytelności przysługujących mu od M. J., a wynikającej z zawartych umów sprzedaży lokali mieszkalnych, stwierdzonych tytułami egzekucyjnymi w postaci aktów notarialnych, które jak twierdził nie zostały zaspokojone przez dłużnika.

W wyniku uzyskanej porady wierzyciel, M. A., zdecydował o tym, by ustanowiony przez niego pełnomocnik w osobie pozwanego wystąpił do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności powyższym tytułom egzekucyjnym, a następnie wszczął przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne. Wnioski w tych sprawach zostały sporządzone przez pozwanego.

okoliczności bezsporne

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w C., sygn. akt (...) nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 17 września 2013 roku Rep. A nr (...) na rzecz wierzyciela M. A. przeciwko dłużnikowi M. J. co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 zł.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w C., sygn. akt (...) nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu Rep. A nr (...) na rzecz wierzyciela M. A. przeciwko dłużnikowi M. J. co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 zł.

Następnie wierzyciel, reprezentowany przez pozwanego w oparciu o udzielone pełnomocnictwo, złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chojnicach M. M. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko M. J. na podstawie powyższych tytułów wykonawczych. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest pod sygn. (...).

dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji, tytuły wykonawcze, pełnomocnictwo, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji – w aktach Komornika Sądu Rejonowego w C. M. M. sygn. (...)

Na dzień orzekania przedmiotowe tytuły wykonawcze nie zostały pozbawione wykonalności.

okoliczność bezsporna.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Treść uzasadnienia pozwu wskazuje, że powód w niniejszej sprawie domaga się zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Tym samym jego roszczenie znajduje podstawę prawną w przepisie art. 24 kc w zw. z art. 23 kc oraz w art. 448 kc.

Wskazać należy, iż dla przyjęcia odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych zgodnie z art. 24 kc konieczne jest łączne zaistnienie trzech przesłanek: bezprawność działania sprawcy, istnienia dobra osobistego podlegającego ochronie i jego naruszenie lub zagrożenie, przy czym pierwsza przesłanka jest objęta domniemaniem prawnym, co oznacza, że powód nie musi jej wykazywać. Pozostałe przesłanki muszą być, zgodnie z ogólną zasadą dowodową wyrażoną w art. 6 kc i art. 232 kpc, wykazane przez powoda. Dopiero w przypadku skutecznego wykazania naruszenia dobra osobistego pozwany mógłby zwolnić się z odpowiedzialności poprzez wykazanie, iż jego działanie (zaniechanie) nie miało charakteru bezprawnego – tj. było zgodne z wiążącym go prawem (domniemanie bezprawności działania).

U podstaw faktycznych pozwu legło stanowisko, iż na skutek bezprawnych działań pozwanego będącego radcą prawnym, doszło do wszczęcia i prowadzenia przeciwko powodowi postępowania egzekucyjnego. U podstaw prawnych legło zaś przekonanie, że takie działanie pozwanego naruszyło dobra osobiste powoda, naraziło go na straty moralne i ekonomiczne, co powinno skutkować zasądzeniem na jego rzecz zadośćuczynienia. M. J. nie wskazał wprawdzie jakiego rodzaju dobra osobiste zostały naruszone przez pozwanego, nie mniej okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie wskazują, że dobrami tymi są zdrowie, dobre imię.

Tak skonstruowane powództwo, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, nie zasługiwało na uwzględnienie. Niezależnie od dalszych rozważań, podkreślić należy, iż powód nie wykazał, że naruszono jego dobra osobiste w postaci zdrowia i dobrego imienia, bowiem powołując się jedynie na długotrwały stres, nie wyjaśnił w jaki sposób przełożyło się to na stan jego zdrowia, nie przedłożył żadnej dokumentacji medycznej, czy wreszcie nie podał chociażby u jakich specjalistów się leczył. Podobnie nie rozwinął jakie konkretnie straty moralne i ekonomiczne poniósł. Subiektywne przekonanie powoda o bezprawności podjętych przez wierzyciela, reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika czynności egzekucyjnych związane z tym poczucie krzywdy, nie może być podstawą żądania zasądzenia kwoty zadośćuczynienia. Niezależnie zatem od postrzegania przepisu art. 6 k.c. jako prawa, czy też obowiązku dowodzenia, to w ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód nie zaproponował materiału dowodowego, który potwierdzałby naruszenie przez pozwanego dóbr osobistych powoda. Stąd też dalsze rozważania na temat charakteru działania (bezprawnego, czy też nie) pozwanego mają jedynie charakter uzupełniający.

Pozwany w uzasadnieniu żądania oddalenia powództwa, wskazał, iż brak jest przesłanki bezprawności podjętych przez niego, jako radcę prawnych, działań na rzecz klienta będącego wierzycielem powoda. Zmierzały one bowiem do umożliwienia wierzycielowi wyegzekwowania należnych mu kwot wynikających z tytułów egzekucyjnych i podejmowane były w ramach prawa, w oparciu o przedłożone przez wierzyciela dokumenty.

Zgodzić należy się z linią obrony, że pozwany nie miał podstaw do sprawdzania wiarygodności twierdzeń wierzyciela i snucia przypuszczeń co do tego, czy powód w istocie jest bądź nie jest dłużnikiem jego klienta. Nie negując twierdzeń powoda, że radca prawny zobowiązany jest do zachowania szczególnie należytej staranności, w realiach rozpoznawanej sprawy nie sposób przyjąć za powodem, by pozwany udzielając porady prawnej, a następnie składając w imieniu klienta wnioski o nadanie klauzuli wykonalności tytułom egzekucyjnym w postaci aktów notarialnych, i wnosząc w oparciu już o tytuły wykonawcze o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, naruszył przepisy prawa, w ramach których wykonywał swoje obowiązki radcy prawnego.

Strona powodowa zdaje się pomijać, iż pozwany wykonywał jedynie wolę swojego klienta, jak i że zaopatrzenie przez Sąd aktów notarialnych (tytułów egzekucyjnych) w klauzule wykonalności, dało podstawę do prowadzenia egzekucji. Powód nie kwestionował, że wierzyciel dysponuje przeciwko niemu tytułami wykonawczymi, które nie zostały pozbawione wykonalności zatem trudno mówić o jakimkolwiek bezprawnym działaniu pozwanego. Powództwo o ochronę dóbr osobistych nie może zaś stanowić środka do zwalczania tytułów wykonawczych. Jeżeli

M. J. kwestionuje istnienie zobowiązania, to winien skorzystać z innego rodzaju postępowania tj. powództwa przeciwegzekucyjnego. Okoliczności te (nieistnienie zobowiązania), wobec istnienia tytułów wykonawczych nie mogły być zatem przedmiotem dowodzenia w niniejszej sprawie, stąd Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy SO w S.(...).

Sąd oddalił także wniosek powoda o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu rozpoznania sprawy Sądu Okręgowego w S. o sygn. (...) z powództwa M. B. przeciwko M. A. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, albowiem pomijając już lakoniczne uzasadnienie tegoż wniosku, sprawa ta nie pozostaje w żadnym związku z niniejszą sprawą i ewentualne jej rozstrzygnięcie nie będzie miało żadnego wpływu na niniejszą sprawę.

Ponieważ powód nie wykazał, iż pozwany naruszył jego dobra osobiste, niezależnie od stwierdzenia, że działaniu pozwanego nie można przypisać cech bezprawności, żądanie powoda o zapłatę zadośćuczynienia oparte na konstrukcji naruszenia dóbr osobistych nie zasługuje na uwzględnienie. Dlatego też, Sąd, na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 kc, stosowanych a contrario, oddalił powództwo – punkt pierwszy sentencji.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim sentencji, na podstawie art. 98 §1 i §3 kpc w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013r., poz. 490), biorąc pod uwagę wynik niniejszego procesu. Powód, jako przegrywający spór zobowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie dla zawodowego pełnomocnika w kwocie 3.600 zł. oraz opłata za udzielone pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.

Na oryginale właściwy podpis